

Nu ești fiu

M., un tânăr credincios, fusese rugat să vegheze noaptea la o femeie muribundă a cărei suferință fizică era atât de severă încât și mintea îi era întunecată. În dimineața de după noaptea nedormită, M. a ajuns la serviciu la timp, ca de obicei. Era maistru într-o mare fabrică de încălțăminte, unde era angajat și Georg E., un om cunoscut pentru necredința sa. E., un om remarcabil de puternic și sănătos, avea plăcerea să-l tachineze pe tânărul M., ori de câte ori putea, din cauza credinței sale. În acea dimineață i s-a adresat în felul următor:

„Hei, M., cum se face că voi, creștinii, sunteți în mod constant oameni atât de slabi și sărăcăcioși și aproape întotdeauna bolnavi? Voi spuneți că Dumnezeu vostru este dragoste, dar El îi lasă pe copiii Săi să sufere mai mult decât au de suferit cei care nu cred în Biblie. Eu, de exemplu, nu cred nici într-un Dumnezeu, nici într-un diavol, dar nu sunt niciodată bolnav. Uite cât de puternic și sănătos sunt!” În timp ce rostea aceste cuvinte, el și-a lovit pieptul lat cu pumnul atât de tare, încât acesta a răsunat. Într-adevăr, părea să fie așa cum spunea el.

Răspunsul calm al lui M. în prezența mai multor lucrători a fost: „Motivul pentru care nu ești pedepsit este probabil pentru că nu ești fiu. Cuvântul lui Dumnezeu spune: „Dar dacă sunteți fără disciplinare ... sunteți *nelegitimi [bastarzi]*, și nu *fiu*” [Evrei 12.8].

Cuvintele, rostite cu profundă seriozitate, nu au fost lipsite de efect. Au fost ca o săgeată din tolba lui Dumnezeu, reducându-i la tăcere pe cei reprobatori și pătrunzând în inimile și conștiințele celor prezenți. Ele vor rămâne de neuitat pentru cei care le-au auzit, nu numai datorită seriozității lor, ci și datorită consecințelor care urmează să fie spuse.

La ceva timp după cele de mai sus, s-a zvonit că Georg E. ar fi bolnav. Nu era vorba de un accident brusc care să-l fi lovit. Cauza bolii a fost o răceală ușoară, neglijată. Dar curând omul puternic s-a prăbușit pe patul de boală, zguduit de febra violentă care precedă de obicei pneumonia.

Au trecut câteva zile. Georg E. este pe moarte și știe asta. Știe, de asemenea, că nu este pregătit pentru marea schimbare care îl așteaptă. Sufletul său este plin de remușcări și, în suferința sa, își amintește de tânărul pe care l-a batjocorit de atâtea ori. Îl cheamă pe M., care este dispus să vină și să-i explice muribundului, în cuvinte simple, planul de mântuire al lui Dumnezeu. Inima lui este plină de compasiune sinceră pentru nefericitul om, dar Georg E. nu pare să mai fie capabil să înțeleagă mântuirea. Cu cuvintele: „E prea târziu! E prea târziu!” își dă ultima suflare. Din câte se poate judeca, a murit așa cum trăise.

Această întâmplare este un avertisment serios pentru fiecare persoană neconvertită. Poate că nu ești un batjocoritor sau un necredincios hotărât ca George E., dar poate că ești unul dintre cei care neglijează mântuirea care le este oferită, care nu țin cont de mâna întinsă a Mântuitorului. Cuvântul lui Dumnezeu îi cheamă pe toți acești oameni: „Nu vă amăgiți, «Dumnezeu nu Se lasă batjocorit», pentru că ce seamănă omul, aceea va și secera” [Galateni 6.7]. Nu este departe ziua în care toți cei care acum Îl disprețuiesc vor auzi cuvintele: „Priviți, disprețuitorilor, și mirați-vă și pieriți” (Faptele apostolilor 13.41). Este extrem de dezastruos să „disprețuiești bogățiile bunătății lui Dumnezeu și ale îngăduinței și ale îndelungii răbdări” [Romani 2.4]. De aceea, lasă bunătatea lui Dumnezeu să te conducă la pocăință și să privești la Domnul Isus Hristos, care „a suferit o singură dată pentru păcate, Cel drept pentru cei nedreți, ca să ne aducă la Dumnezeu” (1 Petru 3.18). „Iată, *acum* este timpul potrivit; iată, *acum* este ziua mântuirii” [2 Corinteni 6.2].

Cu toate acestea, căile și călăuzirea lui Dumnezeu par adesea de neînțeles pentru unii *credincioși*. Încercați dureros și smeriți, aceștia, la fel ca Asaf (vezi Psalmul 73), nu pot înțelege de ce „în fiecare dimineață vine pedeapsa” lor. Dacă acesta este cazul tău, dragul meu cititor credincios, atunci când zaci prosternat și epuizat la pământ, lasă-te înviorat de cuvântul: „Domnul îl disciplinează pe acela pe care-l *iubește*”; și: „Răbdați disciplina: Dumnezeu se poartă cu voi ca față de niște *fii*; căci, care este fiul pe care nu-l disciplinează tatăl?” (Evrei 12.5-11).

Copiii lui Dumnezeu se privează adesea de binecuvântarea promisă, pentru că nu *îndură* pedeapsa, adică nu se lasă exersați de ea, pentru că nu întreabă în supunere liniștită *de ce* Dumnezeu se poartă astfel cu ei. Un motiv al Său este, cu siguranță, doar dragostea; dar dragostea are un scop precis, Tatăl ne pedepsește, așa cum se spune în versetul 10, „pentru folosul nostru, ca să devenim părtași sfințeniei Sale”. „Dar orice disciplinare”, putem citi apoi mai departe, „pentru acum, nu pare a fi de bucurie, ci de întristare; dar *după aceea* le dă celor *deprinși* prin ea rodul dător de pace al dreptății”. - Ia aminte, cititorule, *numai lor!*

Titlul original: „*Kein Sohn*”

Sursa: Botschafter des Heils in Christo 78 (1930).